

Indfødsret her i Landet, og som ikke ere danske Underfaatter. Forslaget, saaledes som det er kommet fra Landstthinget, gaar jo lidt videre, idet det nemlig giver Udvisningsret lige overfor Personer, der vel kunne siges at være danske Underfaatter, men som ikke ere Indfødte eller have erhvervet Forsørgelsesret heri Landet, men ved at tilføie den Begrændsning, at de ikke maa have været her i to Aar, kommer man nærmere til den nu bestaaende Ret, som den maa opfattes i Genhold til Lovene og den hidtidige Regjeringspraxis. Jeg vil ogsaa sige, at Faren derved ikke er saa stor, thi det er jo ikke Regelen, at man lige overfor Folk, som have havt Bopæl her i flere Aar, faar saadanne Reklamationer fra fremmede Stater, som det jo i Regelen er det vigtigste Synspunkt ved denne Sag at kunne imødekomme; den modsatte Fremgangsmaade vil nemlig være til Fare og Skade for et Land som vort, der ikke kan trumfe i Bordet og sætte sig paa den hvide Sten. Det er derfor ikke saa farligt at vedtage den første Del af Ændringsforslaget, derimod maa jeg indtrængende fraraade at vedtage den anden Del deraf. Hvis dette bliver vedtaget, vilde det, forekommer det mig, være heldigere, om man helt undværede en saadan Bestemmelse som den, der indeholdes i § 13, saa fik man hellere hjælpe sig med den nu gjældende Ret. Den ærede Ordfører har saavel nu som i Betænkningen fremstillet, at det jo slet ikke var Meningen, at berøve Statens Ret til at udvise Udlandinge af den ene eller anden Grund; han siger: Staten maa gjerne have denne Ret, det er blot Regjeringen, der ikke maa have den, den skal være forbeholdt Lovgivningsmagten. Men jeg vil spørge: er det en forstandig Ordning af dette Forhold, at hver Gang vi komme i det Tilfælde, hvor men ikke ret vel kan modsætte sig en Reklamation fra en fremmed Stat om at udvise en Udlanding, som har taget Ophold her i Landet, Regjeringen saa skal henvende sig til Lovgivningsmagten? Hvorledes skal det kunne lade sig iærksætte? Det er jo dog det, der er de Herrers Mening. De mene jo ikke en almindelig Lovgivningsregel, thi da vilde man jo kunne give den nu. De Herrers Mening maa jo være den, at man i de enkelte Tilfælde, hvor der melder en Reklamation, skal sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse. Det forekommer mig at være en fuldkommen urimelig Fremgangsmaade. Man kunde saa blive nødt til at sammentale Rigsdagen for et saadant enkelt Tilfaldes Skyld; thi hvorledes skalde man ellers bære sig ad, naar Rigsdagen ikke var sammen? Eller skalde man i et saadant Tilfælde udfæde en provisorisk Lov om, at man vilde udvise den eller den Person af Landet. Det vilde være en overordentlig ubehændig og grovkornet Maade at tage en saadan delikat Sag paa. Den Fremgangsmaade at henvende sig til Lovgivningsmagten kan jeg altsaa ingenlunde finde rigtig. Skalde det

derimod være de Herrers Mening, at man ikke skalde henvende sig til Lovgivningsmagten i hvert enkelt Tilfælde, men at man, naar der indtraf et overordentligt Tilfælde, skalde vedtage almindelige Lovgivningsregler derom, saa vil jeg sige, at i en vis Forstand er det altid overordentlige Tilfælde, overordentlige Forhold, som en saa lille Stat som vor befunder sig i i saa Henseende. Men iøvrigt er det klart, at naar saadanne Tilfælde indtræffe, vil der ikke være Tid dertil, det vil være for silde, og det vil være et besynderligt Apparat at sætte i Bevægelse at indkalde Lovgivningsmagten for noget Saadant, selv om det nu er sandt, at den ikke vil væge sig ved at give saadanne Bestemmelser. Naar Ordføreren dernæst fremhævede, at det var naturligt, at vi skulle søge den samme Støtte og Styrke som de Lande, der ellers ere Nylere, have vundet ved at tilegne sig det aandelige Indhold, som tilføres dem fra Udlandinge, saa siger jeg, at her er jo slet ikke Tale om dette. Er der her Tale om, at Danmark skal lukke sig af overfor Udlandet eller Udlandinge? Er det ikke at give det Hele en aldeles vrang Fremstilling, eller give det Dimensioner, som slet ikke passe her, naar man fremstiller Sagen, som om der var Tale om at aflukke os overfor Udlandet? Det er jo slet ikke det, hvorom Taleren er. Her er jo kun Tale om, hvorvidt Regjeringen skal have Myndighed til i saadanne Tilfælde, hvor det forekommer den, at Statens Laro kræver det, at kunne anvende Udvisningsretten. Det er jo Tilfælde, som yderst sjældent ville møde, ligesom de overordentlig sjældent ere mødte; men som under visse Omstændigheder kunne bringe Regjeringen og Landet i overordentlig vanfælige Situationer, naar man ikke kan imødekomme andre Staters Fordringer i saa Henseende. Om saadanne ganske enkelte Tilfælde er det, at det dreier sig, som vel kan indtræffe een Gang i 20 Aar eller saa, og de ville neppe hindre Danmark i at tilegne sig al mulig Nytte og Fordel af de aandelige Kræfter i Udlandet. Naar endelig den ærede Ordfører henviste os til de Ulemper, vi udsætte os for overfor visse Personer, der ere hjemmehørende i en fremmed Stat, men forhenværende Landsdel, med Hensyn til hvilke vi saa overmaade nødvendig vilde gaa ind paa at give de Reklamationer Medhold, som kunne komme til os, vil jeg sige, at det jo er en overmaade fjern Mulighed, idet det jo ikke vil kunne indtræffe i en lang Række af Aar, idet de Paagjældende jo ville være i Besiddelse af Indfødsret endnu i et langt Aaremaal. Men selv om saa var, vil jeg sige, at ogsaa med Hensyn til dem maa dog Hensynet til, hvad der er Statens Laro, saaledes som Staten nu engang er, veie mere end den Sympathi for og Medlidighed med de Paagjældende, som i det Hele her vil være tilstede. Naar der i Betænkningen er talt om, at den foreslaaede Bestemmelse vil komme os til gode i Betragtning af det Gjenfærdighedsforhold, som i en vis Forstand